

Wieści Parafialne

2017

Maj

Rok XVI Nr 5 (169)

Parafia p.w. Najświętszej Marii Panny Nieustającej Pomocy w Przygodzicach

Homilia w dzień I Komunii Świętej 14 maja 2017 r.

Przynosili do Jezusa dzieci, a On je brał w ramiona, błogosławił i mówił: „Do takich należy królestwo niebieskie”. Bo żeby być częścią królestwa niebieskiego, trzeba być jak dziecko.

Wczoraj we Fatimie w dalekiej Portugalii był Ojciec Święty Franciszek i tam we wspaniałej uroczystości ogłosił świętymi dziewczynkę Hiacyntę i chłopca Franciszka, dzieci, które 100 lat temu widziały Panią z nieba. Pani z nieba, Matka Najświętsza, im powiedziała, że ich do nieba zabierze, że Hiacyntę i Franciszka niebawem, a Łucję, tę starszą dziewczynkę, zabierze po wielu, wielu latach.

Kiedy umierał św. Jan Paweł II, wtedy ludzie mówili: Idzie do domu Ojca. I kiedy umarł, mówiono, nawiązując do okna w jego domu na ul. Franciszkańskiej w Krakowie, jak zawsze z tego okna przemawiał i błogosławił, że teraz będzie ludziom błogosławił z okna w niebie, od Ojca niebieskiego, z tego domu Ojca.

Dzisiaj słyszymy w Ewangelii, że Pan Jezus idzie do Ojca. Odchodzi ze ziemi jako Syn Boży. „Idę do Ojca, miejsce, w domu Ojca wiele”. To jest prawdziwy przepiękna atmosfera zapatrzenie się w siebie, w Boga a Bóg będzie Wielką miłość.

Pytamy się, co to dom Ojca? Jaką drogą dostać, skoro za bardzo Jezus idzie, bo mówi - do siebie to wyobrazić? Pan jestem drogą do nieba”. drogi, ani autostrady, ani nie szukajcie innej drogi u psychologów tego świata, wymyślają, ale za wiele człowiekowi. „Ja jestem drogą”, tylko dzięki mnie możecie dojść do Ojca, bo ja jestem Synem Bożym. Ja jestem Bogiem prawdziwym i prawdziwym Człowiekiem i nie można inaczej przejść do Ojca jak tylko przeze Mnie. Bo przecież Bóg stał się człowiekiem po to, żeby człowiek miał udział w bóstwie Pana Boga, żeby był w niebie.

idę wam przygotować mego jest mieszkań dom rodzinny, miłości, pełna przyjaźń, człowiek będzie patrzył patrzył w człowieka.

jest niebo, co to jest ten możemy się do nieba nie wiemy dokąd Pan nieba, ale trudno nam Jezus tłumaczy: „Ja Nie szukajcie innej jakiejś ścieżki na ukos, różnych filozofów i którzy się czasem mądrości nie przekażą

Pan Jezus nam objawia swojego Ojca, który jest w niebie, który jest Niebem. Bo tak możemy powiedzieć niebo to Bóg, Bóg jest Niebem, życie z Bogiem jest niebem. Pan Jezus mówi: „Kto Mnie widzi, widzi i Ojca”. Bóg jest niewidzialny, ale stał się widzialny przez Pana Jezusa, przez to, że przyjął ludzkie ciało. I przez to Apostołowie mogli mówić: „Dotykały Go nasze ręce, słyszeliśmy Jego głos, widzieliśmy Go na własne oczy”. Oni oglądali Boga w Jezusie Chrystusie, Synu Bożym. A my?

Już ponad 2 tysiące lat temu Pan Jezus się urodził, umarł, odszedł do Ojca – zmartwychwstał, wniebowstąpił. A my w jaki sposób możemy dotykać Pana Boga? Może taki wierszyk się uczyliście w przedszkolu: „Ta wysoka wieża woła, chodźcie dzieci do kościoła, do kościoła chodzić trzeba, żeby dostać się do nieba”. Prosta odpowiedź w prostych słowach, a jak mądrze to jest powiedziane: „Do kościoła chodzić trzeba, żeby dostać się do nieba”. Bo w Kościele Pan Jezus nam siebie zostawił, i w swojej Ewangelii, i w Eucharystii, która się dokonuje na ołtarzu. Przez słuchanie słowa Bożego, przez to spotkanie na Mszy św., która jest ofiarą, ofiarą Ciała i Krwi Pana Jezusa i przez przyjęcie Komunii św., możemy dotykać Boga, poznawać Boga, możemy już poczuć, że jest niebo, bo ono staje się w naszym sercu i człowiek im częściej do Komunii św. przystępuje, im lepiej słucha Ewangelii, tym bardziej jest do nieba przygotowany. Bo wtedy patrzy na Jezusa, naśladuje Jezusa, szuka Jezusa w Kościele i stara się Nim karmić.

Jest takie powiedzenie, że się jest tym, co się je. My w Kościele spożywamy Pana Jezusa w Jego Ciele i w Jego Krwi, stajemy się już Panem Jezusem, częścią nieba i już w nas jest coraz bardziej gorące zaproszenie Pana Boga i przyjęcie tego zaproszenia: Możecie być w niebie, ale trzeba być najpierw w Kościele i trzeba najpierw zaprzyjaźnić się z Jezusem, patrzeć na Niego, Go naśladować, i iść za Nim jak za Dobrym Pasterzem.

Ks. prob. Marcin Taisner

Uroczystość Bożego Ciała **15 czerwca 2017 r.**

g.8.30 – uroczysta Msza św. w kościele i po niej procesja (przez plac Powstańców Wlkp., ulicę Baryczną, Kasztanową i J. Mertki do końca)

I Ołtarz (na budynku Urzędu Gminy - Przygotowują Strugi, Tarchalskie i PKP)

- *Eucharystia jest ofiarą, „Kielich przymierza to Krew Zbawiciela”, Mt 26,17-19, 26-29(Ostatnia Wieczerza), „Święty Boże, Święty mocny, Święty a nieśmiertelny zmiłuj się nad nami!”*

II Ołtarz (przy Ośrodku Zdrowia - Przygotowuje ul. Słoneczna i Witosa)

- *Eucharystia jest pokarmem duszy, „Pokarmem z nieba Pan swój lud obdarzył”, Mk 8, 1-9 (Rozmnożenie chleba), „Od powietrza, głodu, ognia i wojny wybaw nas, Panie!”*

III Ołtarz (na skrzyżowaniu ul. Mertki i ul. Piwnej - Przygotowuje ul. J. Mertki) od 2-43 i ul. Piwna

- *Eucharystia jest zadatkiem życia wiecznego, „Kto te Chleb spożywa, będzie żył na wieki”, Łk 24,13-16, 28-35 (W drodze do Emaus), „Od nagłej a niespodzianej śmierci zachowaj nas, Panie!”*

IV Ołtarz (na końcu ul. J. Mertki u p.Szombarów - Przygotowuje ul. J. Mertki od 47-63 i ul. Dolna)

- *Eucharystia jest sakramentem jedności Kościoła, „Spraw to, nasz Ojciec, byśmy byli jedno”, J 17, 20-26 (Modlitwa o jedność), „My, grzeszni, Ciebie, Boga, prosimy, wysłuchaj nas, Panie!”*

Msza św. na zakończenie ok g.11.00

Procesja na zakończenie Oktawy Bożego Ciała

I – przy tablicy ogłoszeń – ul. Wysocka (bez bloków)

II - przy probostwie – ul. Dębowa

III – przy Kaplicy przedpogrzebowej – ul. Brzozowa, Topolowa i Jesionowa

IV – przy dzwonnicy – rodziny dzieci I Komunijnych

Kandydaci do Bierzmowania

(Punktacja praktyk)

Klasa VI

1. Anioł Agata	25
2. Bednarczyk Aleksandra	3
3. Jędrzejak Sandra	18
4. Klupś Wojciech	29
5. Kut Dominik	31
6. Matusiak Amelia	37
7. Młynarczyk Zuzanna	37
8. Osada Zuzanna	16
9. Pawlik Julia	26
10. Stawicka Maja	22
11. Szewczyk Oliwia	28
12. Szombara Jakub	15
13. Walczybok Filip	28
14. Walczybok Mikołaj	17
15. Włodarczyk Norbert	11
16. Wróbel Aleksandra	6
17. Zadrożny Mateusz	19
18. Zawidzki Mateusz	18

Klasa I Gimnazjum

1. Bednarczyk Jowita	5
2. Bieda Paulina	15
3. Bodaj Nikola	22
4. Grzesiek Stanisław	50
5. Hadrzyńska Ilona	57
6. Jabłońska Amelia	21
7. Jasińska Amelia	33
8. Krupa Wiktoria	22
9. Małag Dominik	19
10. Marciniak Zuzanna	17
11. Niziołek Klaudia	36
12. Olejniczak Hanna	17
13. Pawłowska Julita	32

14. Piec Norbert	21
15. Rak Patryk	36
16. Sabatowska Julia	37
17. Sroka Olga	23
18. Stachera Aleksandra	26
19. Strasburger Henryk	1
20. Stawik Magdalena	20
21. Urbańska Aleksandra	11

Klasa II Gimnazjum

1. Banasiak Kinga	7
2. Bednarczyk Weronika	7
3. Bieda Daria	12
4. Dąbrowska Dobrosława	1
5. Dera Kamil	33
6. Duczmal Julia	6
7. Fluder Bartłomiej	10
8. Jaskuła Angelika	42
9. Kieremkamp Dawid	34
10. Kieremkamp Małgorzata	27
11. Kozłowski Jakub	4
12. Kurzawa Wiktoria	17
13. Mazurkiewicz Żaklina	2
14. Mąka Jakub	3
15. Misiek Alicja	14
16. Osiewała Gabriela	5
17. Pospiech Natalia	14
18. Suski Grzegorz	15
19. Szczypkowska Hanna	17
20. Szmaj Michał	23
21. Szyszka Marta	10
22. Zawada Zuzanna	29
23. Zbroja Natalia	9

Święty Stanisław ze Szczepanowa Biskup i męczennik

Pochodzenie i data urodzin Stanisława nie są znane. Według tradycji uznaje się, że urodził się 26 lipca 1030 w Szczepanowie k/Bochni, jako syn Wielisława i Bogny, najprawdopodobniej z rodu Turzyna.

Odebrał staranne wykształcenie, najpierw w gnieźnieńskiej szkole katedralnej, a w późniejszym czasie we Francji lub w Belgii w Liège. Kapłanem został około roku 1060. Zasłynął jako kaznodzieja i misjonarz Małopolski, pracował także w kancelarii panującego ówczesnie biskupa krakowskiego Lamberta, który wyznaczył go na swego następcę. Po śmierci Lamberta obrany został ordynariuszem diecezji, a w 1072 za zgodą

księcia Bolesława Szczodrego został konsekrowany na biskupa krakowskiego.

Biskup Stanisław objął opiekę duszpasterską nad wielkim obszarem diecezji krakowskiej, która obejmowała wówczas obszar 55.000 km², zamieszkały przez 200 tys. ludzi, wśród których duszpasterzowało ok. 200 księży. W trosce o powierzoną diecezję Stanisław założył kolejne parafie, starając się o nowe fundacje kościelne. Drugim nurtem jego działalności stało się odnowienie struktur kościelnych po okresie wewnętrznej wojny, jak i niszczycielskiego najazdu Czechów w latach 1034-1038. W czasie zarządzania diecezją przez Stanisława biskupstwo krakowskie przodowało w dziedzinie odnowy i umocnienia polskiego Kościoła.

W 1079 roku doszło do konfliktu między królem Bolesławem Śmiałym a biskupem Stanisławem. Konflikt zakończył się bardzo tragicznie, 11 kwietnia 1079 roku biskup Stanisław poniósł śmierć męczeńską, zabity przez siepaczy króla lub przez samego króla, przypuszczalnie na Skałce. Doprowadziło to do odsunięcia króla od władzy, który był zmuszony opuścić Polskę i schronić się na Węgrzech, gdzie zmarł w dwa lata później.

Przy aktualnym stanie badań w krytycznych publikacjach interpretuje się, iż przyczyną zatargu między królem Bolesławem a biskupem Stanisławem stały się skrytobójstwa popełnione na rozkaz królewski, jak i zabijanie dzieci zrodzonych w pozamałżeńskich związkach rodzin rycerzy podejmujących wyprawy wojenne. Biskup stając w obronie zasad moralność zabraniających przelewu krwi niewinnej, godził w wolę króla, co poczytano za zdradę nie państwa, lecz władcy. Ciało biskupa Stanisława pochowano na Skałce w kościele św. Michała, a następnie w połowie XII w. przeniesiono je do Katedry św. Stanisława i św. Wacława na Wawelu.

Dnia 17 września 1253 roku, papież Innocenty IV dokonał kanonizacji, czyli ogłosił biskupa Stanisława świętym Kościoła katolickiego. Dnia 8 maja 1254 roku w Krakowie

odbyły się uroczystości kanonizacyjne połączone z podniesieniem relikwii i umieszczeniem ich na środku prezbiterium Katedry Wawelskiej, w obecności książąt piastowskich: Bolesława Wstydliwego, Kazimierza, Przemysława I, Siemowita, Władysława, rycerstwa i wiernych całego kraju.

W roku 1963 papież Jan XXIII ustanowił świętego Stanisława, wraz ze Świętym Wojciechem i Najświętszą Maryją Panną Królową Polski, pierwszorzędnym Patronem Polski. Jest również patronem Gniezna (razem ze św. Wojciechem) i Krakowa (wraz ze św. Florianem), Ostrowa Wielkopolskiego; jest patronem archidiecezji krakowskiej, lubelskiej, poznańskiej i warszawskiej oraz diecezji kieleckiej, płockiej, sandomierskiej i tarnowskiej, a także Krucjaty Wyzwolenia Człowieka]. Jan Paweł II nazwał go „patronem chrześcijańskiego ładu moralnego”. W 1979 papież wydał list Rutilans Agmen z okazji dziewięćsetnej rocznicy męczeństwa św. Stanisława ze Szczepanowa.

Tradycyjne wspomnienie św. Stanisława w Kościele katolickim obchodzone jest 11 kwietnia (dzień śmierci), natomiast w polskim Kościele 8 maja i ma rangę uroczystości liturgicznej (podniesienie relikwii w Polsce).

Opracował: Grzegorz Marciniak

110 lat służby Bogu i ludziom

W niedzielę, 14 maja 2017 roku jednostka naszej Ochotniczej Straży Pożarnej w Przygodzicach świętowała jubileusz 110-lecia swojego istnienia. Uroczystość ta była połączona z powiatowymi obchodami Dnia Strażaka.

Z tej okazji o godzinie 14:00 w naszym kościele parafialnym została odprawiona uroczysta Eucharystia. Mszę świętą koncelebrowali ksiądz proboszcz kanonik Marcin

Taisner oraz powiatowy kapelan strażaków ksiądz Piotr Kuświk pod przewodnictwem księdza prałata Aleksandra Gendery - delegata Biskupa Kaliskiego, który wygłosił homilię. W homilii tej ksiądz prałat mówił: *Jezus mówi „Ja jestem drogą”, to znaczy, że Jezus pierwszy przeszedł drogę, którą nam wskazuje, On wydeptał nam ścieżkę do nieba. (...) Idąc drogą,*

którą wyznaczył nam Jezus dojdę do pełni szczęścia w domu Ojca. (...) Jesteśmy pielgrzymami a nie tułaczami. Pomiedzy nimi jest jedna zasadnicza różnica: Włóczęga nie ma celu swojej wędrówki a pielgrzym wie, skąd wyszedł i dokąd zmierza, pielgrzym wie, że jest dom, że jest Ojciec, który kocha i czeka. (...) Musimy się strzec, aby ze swojego życia nie zrobić tułaczki. (...) Zwracając się do strażaków delegat Biskupa mówił: Święty Florian podczas pożaru w Krakowie, niosąc pomoc innym, nauczył się męstwa i odwagi.

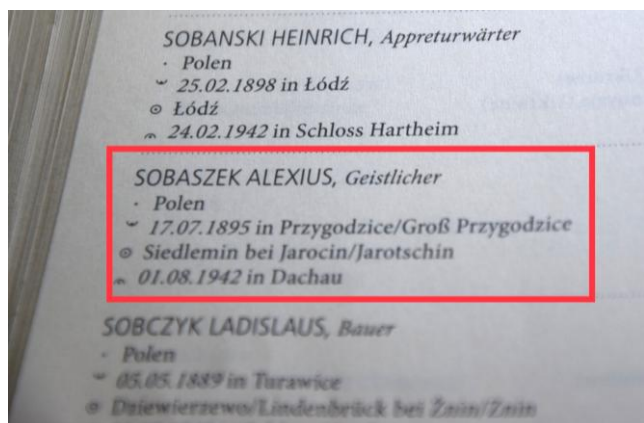
Dlatego jest patronem straży pożarnej. Nieugięty żołnierz i szlachetny człowiek, który miał odwagę podzielić los prześladowanych. To dlatego jest waszym patronem, abyście i wy byli odważni i szlachetni, abyście nie szczędzili czasu, zdrowia, sił i ryzykowali, abyście nie bali się ryzykować, abyście ryzykowali w służbie innym. Siostry i bracia! Przed budynkiem Państwowej Straży Pożarnej w Gdańsku stoi okazały pomnik wybudowany, postawiony w hołdzie strażakom, którzy stracili swoje życie podczas służby, podczas akcji ratowniczej. Pomnik to dwie drabiny, które wznoszą się ku niebu, ale jedna z nich jest urwana, jest przecięta, złamana. Ma symbolizować poświęcenie strażaków, ma mówić o niebezpieczeństwie, które czyha przed nimi w strażackiej służbie. Ma pokazywać, że wielu oddało życie, ich życie zostało złamane, przerwane na służbie bliźnim. Siostry i bracia, kochani! Tak może być i wy dobrze wiecie, strażacy, że każda akcja ma w sobie niebezpieczeństwo. Tym bardziej trzeba wstawiennictwa, orędownictwa świętego Floriana. Tym bardziej trzeba męstwa i poświęcenia tych, którzy idą na ratunek w niedoli bliźnich. Dzisiaj dziękujemy wam za to, ale też i chciałbym wam życzyć, aby ta drabina, którą jest nasza wiara, po której mamy iść na spotkanie Ojca w niebie nigdy nie została przerwana, aby ta duchowa, wewnętrzna drabina w waszym życiu nigdy nie pękła, nie rozerwała się ta więź łącząca was z Panem Bogiem.

Po zakończonej Eucharystii poczty sztandarowe, kapłani, przybyli strażacy i zaproszeni goście przy dźwięku orkiestry dętej OSP Ołobok przemaszerowali na plac przy Ośrodku Kultury i Sportu w Przygodzicach, gdzie miały miejsce wręczenia odznaczeń i wystąpienia zaproszonych gości.

Z okazji 110-lecia OSP Przygodzice nasi strażacy ufundowali tron pod monstrancję jako jubileuszowy dar dla parafii. Uroczyste przekazanie tego daru odbędzie się w czerwcu.

Mateusz Paprocki

W miejscu śmierci naszego rodaka

W dniu 2 maja 2017 roku wraz z moim kursem seminaryjnym byliśmy obecni w niemieckim obozie koncentracyjnym w Dachau, gdzie przed laty zginął nasz rodak, błogosławiony Aleksy Sobaszek. W znajdującym się tam miejscu pamięci wystawiona była księga z nazwiskami wszystkich osób, które poniosły śmierć w tym obozie. Wśród nich odnalazłem nazwisko naszego błogosławionego Aleksego Sobaszka.

Błogosławiony Aleksy Sobaszek urodził się w Przygodzicach 17 lipca 1895 roku. Po ukończeniu Wyższego Seminarium Duchownego w Gnieźnie przyjął święcenia kapłańskie w dniu 5 kwietnia 1919 roku. Od dnia 1 lipca 1931 roku pełnił posługę proboszcza parafii w Siedleminie koło Jarocina. Dnia 6 października 1941 roku został aresztowany przez Niemców. Od dnia 30 października 1941 przebywał w obozie koncentracyjnym w Dachau, gdzie zmarł 1 sierpnia 1942 roku. Jego ciało zostało spalone w miejscowym krematorium. Święty Jan Paweł II wyniósł księdza Aleksego Sobaszka

oraz 107 innych ofiar prześladowców do godności błogosławionych męczenników Kościoła. Wspomnienie liturgiczne naszego rodaka przypada na dzień 12 czerwca.

Wśród kilku miejsc, które udało nam się odwiedzić podczas pobytu w Niemczech znalazła się także miejscowość Marktl, gdzie urodził się papież Benedykt XVI. Mieliśmy okazję zwiedzić dom rodzinny papieża seniora oraz zapoznać się z historią jego życia.

Mateusz Paprocki

Ks. dr Ludwik Krawczyk 1913-1986

Już od ponad pięćdziesięciu lat IV Niedziela Wielkanocna jest obchodzona jako światowy Dzień Modlitw o Powołania kapłańskie i Zakonne. Popularnie nazywana jest ona „Niedzielą Dobrego Pasterza” W związku z powyższym pragnę przedstawić sylwetkę ks. Ludwika Krawczyka (Pallotyńca), doktora teologii, profesora filozofii i pedagogiki pochodzącego z naszej gminy.

Urodził się 18 sierpnia 1913 r. w Bogułałowie (w 1913 r. Bogułałów nosił nazwę Chynów Pustkowie) w parafii Kotłów, jako syn rolnika Michała i Heleny zd. Skolarska. Chynowa i sąsiednie osady należały do parafii Kotłów do 1920 r., kiedy to w Chynowej powołano pierwszą na terenie naszej gminy odrębną parafię. Cała rodzina Krawczyków składała się z 7 dzieci(4 synów: Ludwik, Wiktor, Michał i Walenty oraz 3 córek).W domu rodzinnym otrzymali oni staranne wychowanie. Po ukończeniu szkoły powszechnej w Bogułałowie został przyjęty 1 września 1926 r. do gimnazjum palotyńskiego „ Collegium Marianum” na Kopcu. Kopiec to słoneczne wzgórze nieopodal Wadowic przy trasie Kraków- Bielsko Biała gdzie od 1909 ma siedzibę Dom Macierzysty Księży Pallotyńców. Do stowarzyszenia Apostolstwa

Katolickiego (SAC) wstąpił w 1931r. i 15 sierpnia tego roku został obłuczony w Sucharach przez ks. Franciszka Kiliana. Pierwszą profesję złożył 20 sierpnia 1933 r. a wieczną 23 sierpnia 1936 r. w Ołtarzewie. Egzamin maturalny zdał w czerwcu 1935 r.. Studia filozoficzne odbył w Kleczy Dolnej i Wadowicach (1934-1936), teologiczne w pallotyńskim Wyższym Seminarium Duchownym w Ołtarzewie.(1936-1940).Święcenia kapłańskie otrzymał 25 lutego 1940 r. w Warszawie z rąk abpa Stanisława Galla. W czasie II wojny światowej przebywał w Warszawie gdzie kontynuował studia na wydziale Humanistycznym tajnego Uniwersytetu(1941-1944). Po zakończeniu wojny zamieszkał w Poznaniu i w latach 1945-1946 kontynuował studia na Uniwersytecie poznańskim gdzie uzyskał tytuł magistra filozofii w zakresie pedagogiki. W trakcie pobytu w Poznaniu z pomocą i za zgodą bpa Walentego Dymka założył w grudniu 1945 r. dom pallotyński w wynajętym 3 pokojowym mieszkaniu przy ul. Wolsztyńskiej.

W 1947 został wysłany na studia filozoficzne na KUL, gdzie w 1948 r. napisał kolejną pracę magisterską a po przeniesieniu się na Wydział Teologiczny poszerzył ją i obronił, w 1955 jako pracę doktorską z zakresu pedagogiki. W latach 1948-1963 z wielką starannością i wiedzą prowadził wykłady z wielu przedmiotów filozoficznych oraz pedagogiki kolejno w seminarium w

Ołtarzewie, Ząbkowicach Śląskich, Otwocku i Wadowicach. Chcąc, aby klerycy dobrze rozumieli wykładane przez Niego przedmioty pisał dla nich liczne obszernie skrypty. Wówczas wykłady w seminarium były w języku łacińskim. Dla podratowania stanu zdrowia przeniesiony został na roczny odpoczynek od wykładów na kapelana do sióstr urszulanek w Sulejowie. Już w 1958 r. wrócił do Ząbkowic i Ołtarzewa gdzie pełnił funkcję profesora filozofii i prefekta studiów. W latach 1963-1966 był rektorem w Radomiu. W 1966 został redaktorem wydawnictwa Pallottinum znanego z wydawania Biblii Tysiąclecia, dokumentów kościoła, ksiąg liturgicznych i podręczników do nauki teologii. Po 2 latach zbyt wyczerpującej pracy poprosił o przeniesienie. Początkowo przeniesiono Go do Wrzosowa pod Radomiem do pomocy okolicznym duszpasterzom w pracy duszpasterskiej a następnie w 1972 r.ostał przeniesiony do Suchar jako kapelan sióstr pallotynek i duszpasterz dla okolicznej ludności. Zapamiętano go w Sucharach jako przyjaciela ludzi starych i obłożnie chorych, których często odwiedzał. Wierni przedstawiali Go, jako człowieka o wielkiej szlachetności serca, pokoju, pracowitości, pełnego prostoty, ale zawsze poszukującego innych. W roku 1976 przeniesiony na kapelanie sióstr zmartwychwstank w Poznaniu przebywał tam do końca życia. W ostatnich miesiącach życia wrócił do domu Pallotynów w Poznaniu gdzie został otoczony opieką współbraci. Zmarł 20 kwietnia 1986 r. i został pochowany w nowej kwaterze pallotyńskiej na cmentarzu na Junikowie.

Ks. Ludwik Krawczyk był człowiekiem pracowity, chętnie służącym bliźnim. Żył zawsze ubogo i skromnie zgodnie z przyrzeczeniem złożonym w stowarzyszeniu. Był profesorem wielu przedmiotów a swoją wiedzę przekazał następnemu pokoleniu duszpasterzy.

Od jakiegoś czasu na terenie naszej parafii zamieszkuje liczna rodzina ks. Kowalczyka m.in. brat Michał(ur.1927) oraz jego 3 córki z dziećmi. Przy ul. Kasztanowej mieszka siostrzenica śp. profesora. W Wysocku Wielkim mieszka brat Wiktor(rocz.1923).

Na podstawie www.pallotyni.pl/liber-mortuorum
Opracował Zygmunt Lesiewicz

Cud zesłania Ducha Świętego,
Tycjan 1545, bazylika Santa Maria Della Salute w Wenecji

Redagują członkowie Rady Parafialnej

Oprawa graficzna i przygotowanie do druku Waclaw Kieremkamp
